

[Hartling.]

er det ikke vor sag at afgøre, men det er måske rigtigt helt fra det første øjeblik at sige, at vi heller ikke blander os i bispevalget ved at lovfæste en bestemt domkirke. Jeg går ud fra, at den højtærede kirkeminister er ganske enig med mig, men jeg vil ikke være utilfreds med at få det bekræftet her fra talerstolen.

Den anden bemærkning går ud på, at vi i venstre har den varmeste sympati for, at kirken må få en god udvikling og gode administrative forhold, også på Færøerne og i Grønland, men vi er vist enige med fremsættelsestalen i, at tiden næppe er moden til, at der oprettes 2 selvstændige bispedømmer på Færøerne og i Grønland. Om man kan gå et skridt i den retning, f. eks. ved at indføre en stiftsprovsteordning eller domprovsteordning, som det nu skal hedde, og således som man gjorde det i 1899 og i 1910 i Sjællands stift, fortjente måske en overvejelse — og den kan der vel også blive plads for i det kommende udvalg.

Gottschalek-Hansen: For ca. en måned siden fremsatte biskoppen over Ribe stift en udtalelse om arbejdet i det høje ting, en udtalelse, der vakte en vis opmærksomhed. Det var utvivlsomt også tilsigtet. I dag er det folketinget, der skal beskæftige sig med bispernes arbejde, og det er min overbevisning, at dette vil ske på en mere værdig, mere objektiv måde end den, der er blevet tinget til del, alene ud fra den betragtning, at vi herinde nærer en ubetinget respekt og ærbødighed for det store og dygtige arbejde, der udføres af Danmarks biskoper til gavn for den danske folkekirke og dermed for det danske folk.

Hvad det foreliggende lovforslag angår, er jeg som de foregående ærede ordførere i princippet enig i, at man foretager denne opdeling af det nuværende Københavns stift, således at der ved den nuværende biskops afgang oprettes to bispestillinger i denne del af riget. Det er vel motiveret og sagligt begrundet. Bemærkningerne til lovforslaget viser, at det statistiske materiale er i orden, og det ville være en gentagelse, hvis jeg ville fremkomme med de argumenter, som tidligere ordførere har fremført.

Det er sjældent, man møder et lovforslag,

der er så velbegrunderet og så vel motiveret som det foreliggende. Selve baggrunden for lovforslaget er jo den, at kirkeministeren i december 1958 nedsatte et udvalg, der skulle arbejde med denne sag. Jeg vil gerne spørge den højtærede kirkeminister, hvilket kriterium der har ligget til grund for udpegningen af dette udvalgs medlemmer. Er det de respektive organisationer, der er repræsenteret — jeg tænker på Menighedsrådsforeningen, Præsteforeningen, Provsteforeningen, Bispekollegiet — eller er det de kirkelege retninger, som er repræsenteret i det nedsatte ministerielle udvalg?

Hvis der svares bekræftende på sidstnævnte spørgsmål, vil jeg gerne spørge: efter hvilken indstilling er dette udvalg blevet nedsat? Dette siger jeg ikke som en kritik imod udvalgets arbejde; men det fremgår ikke af den betænkning, der er afgivet, hvilke motiver, hvilke bevæggrunde der har været til at nedsætte netop dette udvalg. Jeg synes, udvalget har arbejdet meget grundigt og meget dygtigt.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hartling, som her gav udtryk for sin betænkelighed ved den foreslåede opdeling af det nuværende stift. Jeg ville meget nødig se staden København og Frederiksberg, der traditionsmæssigt er en enhed og har været det i umindelige tider, blive slået i stykker. Jeg mener, en sådan opdeling ville være unaturlig, og jeg tror, at det område, der skilles ud, er tilstrækkelig stort til, at det sagligt kan motiveres, at det bliver et selvstændigt bispedømme.

Der var i forgårs i Kristeligt Dagblad en meget læseværdig og interessant kronik af sognepræst Paul Nedergaard. Af denne fremgår det — jeg beder om tilladelse til at citere nogle tal — at folketalene i de to påtænkte stifter, hvis man bevarer København-Frederiksberg som en enhed og dertil lægger, det vil jeg gerne tilføje, selvfølgelig Amager, der både geografisk og trafikalt naturligt hører under København, bliver følgende: i Københavns stift 867 000, i det nye stift 633 000 indbyggere; antallet af kirker bliver henholdsvis 84 og 158, antallet af præster 208 over for 162 og endelig antallet af menighedsråd 84 over for 146. Nu er det jo rigtigt, hvad sognepræst Paul Nedergaard giver udtryk for i sin kronik, at det, der er afgørende for biskoppens